

na známé tváře. Peklo skončilo, to nejhorší je teď za námi, nebo ne? Vezmou nás zpátky do hangáru, kde jsme spali?

Zdaleka ne.

Opět se rozezvučel kovový hlas, až z toho polovina účastníků nadskočila. Bez úvodu začal vyvolávat hráče.

„Hráč 151. Hráč 520. Hráč 206. Hráč 302. Hráč 94...“

A takhle to pokračovalo. Dotyční se na sebe podívali, ani si nestihli uvědomit, co se děje. Všichni to byli hledající. Ti, kteří neuspěli v hledání, protože byli dosud ve stejném hangáru jako my. A po každém čísle zazněl výstřel.

„Hráč 151, mrtvý. Hráč 520, mrtvý. Hráč 206, mrtvý. Hráč 302, mrtvý. Hráč 94, mrtvý.“

Nedokázal jsem zavřít oči. Pozoroval jsem jednu dívku, docela drobnou, jak si objímá rukama kolena. Třásla se tak, že rozkývala i zbraň na svých zádech. Byla celá zmáčená slzami. Její číslo se rozeznělo hangárem. Výstřel. Zhroutila se a měkce dopadla na zem.

Lidé kolem mě halekali, kořisti, co přežily, se držely za ruce. Někteří se objímali, aby neviděli ten masakr. Někteří utíkali, aby unikli smrti, strážce je ale pokaždé s neochvějným klidem dostaly. Když k mým nohám dopadá týpek, je muž právě lebku provrtala kulka, zavřu oči a přeju si, abych je už nikdy neotevřel.

Vzpomínám na všechny ty věci, o nichž jsem snil, že je podniknu. Na všechno, co jsem si odpíral, když jsem pracoval. Vidět polární záři, skákat s padákem, odjet do Indie,

potápět se u Velkého bariérového útesu, být na humanitární misi, projet Rusko transsibiřskou magistrálou, jet na Comic-Con... Místo toho chcípnu v hangáru, kde mě zabije banda psychopatů.

V jednu chvíli výstřely konečně ustaly. Opět zavládlo ticho, přerušené jen slzami, panickými záchvaty a přidušenými výkřiky. Pak se s temným zaskřípěním otevřely dveře a my se vrátili do chodeb vyvedených v živých barvách. Nikdo už se nesmál, veškerá naděje byla pryč, chyběla polovina hráčů.

Když jsme se vrátili do hangáru, položil jsem se na postel. Realitu mi připomínala jenom čerstvě zaschlá krev na mých bílých teniskách. Nezdálo se mi to, nebyly to halucinace. Nejsem schopen se pohnout, slyším ale další hráče, co se choulí v klubíčku, co si téměř rvou vlasy. Jiní buší na dveře a žadoní, aby je nechali odejít.

Nejhorší je, že jsme se k této hrůze upsali sami.

Najednou se rozezvučí zvláštní zvuk, jako když se otvírá past. Všechny oči se otáčí ke zdi napravo od vstupu, kde je truhla. Světla se rozsvítí, zablikotají a vidíme, jak se balíčky bankovek sypou na skleněnou příčku. Nad rukojetí se rozsvítí červené neonové číslo. Přejde od 520 k 260.

260 mrtvých.

Předtočená reklama plná potlesku nám gratuluje k přežití. Někteří hráči začnou zvracet. Na sousední posteli slyším zoufalý vzlyk. Když se otočím, Mohamed se kolébá